

Karácsony napján egy szülinapra voltunk hivatalosak. Az ünnepelt gyerek három barátját hívta meg a nagy napra, családotól, azaz a házigazdákkal együtt négy család volt hivatalos. Érdekes egybeesés, hogy mind a négy családban három gyerek van, házigazdáék most két hónapja szülték a harmadikukat.

Ha véletlenül úgy tünne, hogy erősen böccselkedek a hármas számmal, elárulom, nincs mivel, **ebben a baráti körünkben a három gyerek szinte minimumnak számít**, többen vannak négy gyerekesek, de még öt gyerekesek is. Szégyen, ugye?

Hogy mennyire szégyen három gyereket csinálni, idén tapasztaltam meg először, s most a háromgyerekes családok szülinapozása alkalmával eszembe jutott a történet. Az történt ugyanis, hogy valamikor tavasszal elhatároztuk, hogy nyomunk egy széketvizsgálatot az egész családnak, mert valamelyik pucákkal volt valami gyanús dolog.

Egyébként sem árt pár évente elmenni egy szűrővizsgálatra, jobb időben észrevenni az esetleges bajt, mint kezelni utólag a betegséget. S olcsóbb is, hogy az egészségügyi biztosítópénztár érdekeit is nézzük.

Elmentünk szépen, kértünk küldőcédulákat a családorvosunktól, s bementem a székletmintákkal a kórház épületében működő egyik laborba. Unalmas várakozás után sikerült bejutnom, az egyik hölgy kérte a küldőpapírokat, odaadtam. Nézte-nézte a papírokat, félig unott, félig undorodott képpel, s egyszer megszólalt: „**Jézusom! Hányan vannak ezek, te jó ég?!**”

Jönne, hogy írjak néhány oldalnyit a néniről és eljövendő nyugdíjának előteremtéséről, de most ilyen áldott ünnepi hangulat van, inkább nem papolok, csak kívánok neki sok boldogságot az új évben. Kedves olvasóinknak pedig elárulom, minden eredményünk negatív lett, úgy tűnik, nem vagyunk férgesek. Csak cigányok.